

GÉCZI JÁNOS

Poharak

1.

*Egy pohár bort iszom, de már nem reád.
Nem tudom örüljek-e: túléltelek
vagy ez nem több még mint a panasz
és önsajnálát amelyet újabb
szenvedés követ. Nézem a borkarimát*

*az asztallapon. Ilyen véres a szemem
napok óta hogy beszakadt
s beömlött a kép mely
alakod elé állt. Nyers
sebes a nyelvem: nem mondom*

*többet ki a nevedet és ezt
megköszönöm. S azt hogy nem lettem
általad több. Így nem kell hurcolni
magammal az veled megszeretteket
se a fényképed amelyen oly nagy köröket
karcolsz a pokol ürege fölé fagyott jégtáblán
se a tenyerembe vésett tenyeredet.*

*A kezemet tűz felett tartom.
A leveleidet már eltöröltem
a képernyőről.*

2.

*Ma azt láttam oly idegen
voltam számodra. S te nekem
szintén idegen. Bort ittam
a szemem megakadt
hajszáladon amely az asztalon*

*mint kés a kenyéren éppen
szélen egyensúlyozott. A könyv
és egy szótag között. Aztán
rágyújtottál: véletlenül sem
az én cigarettámból. Ettől
oly kimódolt volt ahogy
fölkeltél s a táskádból magadhoz
vetted tulajdonodat.
Néztem arcodat: idegen
bőr idegen ráncok egykor
hű szemek. A hajszált elfújtam
egy svájci bicska leesett
a padlóra. Elsírtam magam. Nincs
ég amely velem vagy veled
burkolna be. Nem tudom mondani
többé: jó*

Szótár

*ahogy két mondat ösvénye egybeforr
majd két völgybe fut tovább
hol itt hol ott mint patak a kövét
elhagyja néhány szavát
ahogy e köveket körbefogják
mint szótár a vérbő áfonyák
s beöltöztetik posztóruhába
a zöld mohák: félig talán
talán egészen – nézzed
barátom – maga az éden*